

Prin Maria, la Isus

Dumnezeu a voit să se slujească de Fecioara Maria în Întruparea Fiului său. Oricât de mult au suspinat patriarhii, oricât de mult s-au rugat profeții pentru a avea această comoară, pe Isus Cristos, numai Maria a meritat și „a aflat har la Dumnezeu”, prin puterea rugăciunilor și prin înălțimea virtuților ei. Deoarece lumea era nevrednică să-l primească pe Fiul lui Dumnezeu direct din mâinile Tatălui, El l-a dăruit Mariei, pentru ca astfel, prin Ea, lumea să-l poată primi, ne spune Sfântul Augustin.

Dumnezeu Fiul s-a coborât în sânul feciorelnic al Mariei așa precum primul Adam a coborât în paradisul pământesc. Acest Dumnezeu făcut om și-a găsit libertatea lăsându-se „întemnițat” în sânul ei; și-a manifestat puterea lăsându-se purtat de această umilă fiică a sa; a aflat gloria sa și pe

a Tatălui său ascunzându-și splendorile dinaintea făpturilor de pe pământ, pentru a nu le revela decât Mariei. Isus și-a preamărit maiestatea depinzând de această Fecioară demnă de a fi iubită în zămislirea lui, în nașterea lui, în prezentarea lui la templu, în viața sa ascunsă timp de treizeci de ani, până la moartea sa, la care ea a fost nevoită să asiste. Maria este aceea care a avut grijă de Isus, l-a hrănit, l-a crescut și ni l-a dăruit nouă.

Isus i-a adus mai multă slavă lui Dumnezeu Tatăl prin supunerea față de Mama sa timp de treizeci de ani, decât i-ar fi adus convertind întreaga lume prin săvârșirea celor mai mari minuni.

Dacă cercetăm viața lui Isus, vedem că el a voit să-și înceapă minunile prin Maria. Prin cuvântul Mariei l-a sfințit pe Ioan Botezătorul în sânul mamei sale, Elisabeta: îndată ce Maria a vorbit, Ioan a fost sfințit. La rugămintea umilă a mamei sale, Maria, la nunta din Cana, Isus a prefăcut apa în vin.

Dumnezeu vrea să se servească de Maria pentru sfințirea sufletelor

Dumnezeu Tatăl a făcut o adunare a tuturor apelor și a numit-o mare; El a făcut și o adunare a tuturor harurilor sale, pe care a numit-o Maria. Acest Dumnezeu are o comoară foarte bogată, în care a cuprins tot ce are mai frumos, mai strălucitor, mai de preț; această neasemuită comoară este Maria.

Dumnezeu Fiul i-a dăruit Mamei sale tot ceea ce a dobândit el prin viața și moartea sa, prin nesfârșitele sale merite și virtuți, și a făcut-o vistiernică a tot ceea ce Tatăl i-a dat ca moștenire. Prin ea le comunică virtuțile sale și le împarte harurile sale membrilor Bisericii, Trupul său mistic; ea este canalul său tainic, prin care face să treacă, lin și din abundență, milostivirea sa.

Dumnezeu Duhul Sfânt i-a dăruit Mariei, Mireasa sa credincioasă, darurile sale negrăite și a ales-o împărțiitoare a tot ceea ce are: niciun dar ceresc nu se acordă oamenilor decât trecând prin mâinile ei feciorelnice. Aceasta este voința lui Dumnezeu: ca noi să dobândim totul prin Maria.

Este sigur că Isus este și în cer Fiul Mariei, la fel cum a fost pe pământ, și, ca atare, a păstrat și în cer supunerea și ascultarea celui mai desăvârșit dintre copii față de cea mai bună dintre mame.

Să ne ferim însă să vedem în această dependență vreo înjosire sau o nedesăvârșire în Isus Cristos. Căci Maria, fiind infinit mai prejos decât Fiul ei, care este Dumnezeu, nu-i poruncește așa cum poruncește o mamă de pe pământ fiului ei, care este mai prejos decât ea.

Rolul special al Mariei la sfârșitul lumii

Mântuirea lumii a început prin Maria și tot prin Ea trebuie să se împlinească. La prima venire a lui Cristos, Maria nu a ieșit aproape deloc în evidență, n-a apărut prea strălucită, pentru că oamenii, încă prea puțin informați și lămurii în privința persoanei lui Cristos, s-ar fi îndepărtat de adevăr atașându-se prea mult și în mod nepotrivit de ea, datorită admirabilului său farmec exterior cu care a înzestrat-o Dumnezeu; fapt atât de adevărat, încât **Sfântul Dionisie Areopagitul ne-a lăsat în scris că atunci când a văzut-o pe Sfânta Fecioară Maria, dacă n-ar fi avut o credință tare ca să-l convingă de contrar, ar fi luat-o drept o divinitate datorită farmecului misterios și al frumuseții ei neasemuite.**

Dar, la a doua venire a lui Isus, Maria trebuie să fie cunoscută și descoperită de către Duhul Sfânt, pentru ca prin Ea să-l facă cunoscut, iubit și slujit pe Isus; atunci nu vor mai fi actuale motivele care trebuiau să-l facă pe Duhul Sfânt s-o țină ascunsă pe Maria în timpul vieții și să nu o

descoperire decât după predicarea Evangheliei. Dumnezeu vrea, aşadar, s-o facă cunoscută şi s-o descopere pe Maria, capodopera mâinilor sale, în aceste din urmă timpuri. Fiind Ea calea pe care a coborât la noi Cristos prima dată, tot Ea trebuie să fie calea şi pentru cea de a doua venire a sa, cu toate că nu va veni în acelaşi mod ca întâia oară.

Cristos este scopul ultim al tuturor devoţiunilor noastre

Cristos, Mântuitorul nostru, Dumnezeu adevărat şi om adevărat, trebuie să fie scopul ultim al tuturor celorlalte devoţiuni ale noastre. În caz contrar, ele ar fi false şi înşelătoare. Cristos este „alfa şi omega, începutul şi sfârşitul” tuturor lucrurilor.

Aşadar, dacă vrem să realizăm o devoţiune puternică faţă de Sfânta Fecioară Maria, este pentru a o desăvârşi pe cea faţă de Cristos şi pentru a afla o cale mult mai uşoară de a-l găsi pe El. Dacă devoţiunea către Sfânta Fecioară ne-ar îndepărta de Isus, ar trebui să o respingem ca pe o înşelăciune a diavolului; dar e tocmai contrariul: această devoţiune nu ne este necesară decât pentru a-l găsi în mod perfect pe Cristos, pentru a-l iubi cu gingăşie şi a-l servi cu fidelitate.

Pentru o evlavie adevărată trebuie să ne curăţăm de ce este rău în noi

Cele mai bune fapte ale noastre sunt de obicei întinate şi viciate de fondul rău care este în noi. Dacă într-un vas urât mirositor se pune apă curată şi limpede, sau într-un butoi în care a fost vin alterat se pune vin bun, atât apa limpede, cât şi vinul bun se schimbă repede la gust şi capătă un miros urât. Tot astfel, când Dumnezeu toarnă harurile sale, roua cerească şi vinul gustos al iubirii sale în vasul sufletului nostru alterat de păcatul original şi de păcatul actual, toate harurile sale se „contaminează”, prinzând miros din cauza drojdiei şi a depunerilor de pe „fundul butoiului”, pe care păcatul le-a lăsat în noi; toate faptele noastre, chiar şi cele mai virtuozitate, miros urât. **Este, deci, foarte important să ne golim de tot ce este rău în noi, pentru a ajunge la desăvârşire, care nu se obţine decât prin unirea cu Cristos.**

Ca să ne golim de noi înşine, prin lumina Duhului Sfânt trebuie să cunoaştem bine fondul nostru rău, neputinţa noastră de a săvârşi binele necesar mântuirii, slăbiciunea noastră în orice lucru, nestatornicia în orice timp, nevrednicia pentru orice har şi răutatea noastră în orice loc.

Păcatul părintelui nostru strămoşesc a stricat aproape totul, a alterat, a corupt totul. Păcatele actuale săvârşite de noi, mortale sau veniale, chiar dacă au fost iertate, au mărit concupiscenta, slăbiciunea, nestatornicia şi coruptibilitatea noastră şi au lăsat urme cumplite în sufletul nostru. De aceea, Isus a spus că cel care vrea să-l urmeze trebuie să se lepede de sine şi să-şi urască sufletul: „*Cine îşi iubeşte viaţa o va pierde; cine îşi urăşte viaţa în lumea aceasta o păstrează pentru viaţa veşnică*” (Ioan 12, 25).

Avem nevoie de un mijlocitor pe lângă Mijlocitorul însuși, care este Isus Cristos

Este mult mai bine dând dovadă astfel de mai multă umilință - să nu ne apropiem singuri de Dumnezeu, ci să apelăm la un mijlocitor, la un prieten. Dacă ne bazăm doar pe faptele, talentele și pregătirile noastre pentru a ajunge la Dumnezeu și a-i fi pe plac, este sigur că toate faptele noastre, oricât de virtuozitate ar fi, nu vor cântări prea mult în fața lui Dumnezeu. Căci nu fără motiv ne-a dat mijlocitori sau prieteni pe lângă tronul său. Dumnezeu a cunoscut nevrednicia și incapacitatea noastră, a avut milă de noi și pentru a ne ajuta să ajungem la îndurările sale ne-a dăruit mijlocitori puternici pe lângă măreția sa, prieteni care să-i vorbească în numele nostru.

Cristos este avocatul și mijlocitorul răscumpărării noastre pe lângă Dumnezeu Tatăl; prin El trebuie să ne rugăm împreună cu toată Biserica triumfătoare și luptătoare; prin El avem acces la Maiestatea Tatălui și nu trebuie să apărem niciodată în fața acestei Maiestăți decât sprijiniți și îmbrăcați în meritele lui Isus. Dar oare să nu avem deloc nevoie de un alt mijlocitor pe lângă Mijlocitorul însuși? Este oare atât de perfectă puritatea noastră, încât să ne unească în mod direct cu El și doar prin noi înșine? Nu este El Dumnezeu, egal în toate cu Tatăl și, ca urmare, Sfântul sfinților, la fel de vrednic de respect ca și Tatăl său? Și chiar dacă, dintr-o iubire nemărginită, El s-a făcut susținătorul și mijlocitorul nostru la Dumnezeu, Tatăl său, pentru a-l îmbuna și a-i plăti ceea ce îi datoram noi, oare este normal să avem mai puțin respect și mai puțină teamă față de maiestatea și sfințenia sa?

Să spunem, deci, cu curaj - împreună cu Sfântul Bernard - că avem nevoie de un mijlocitor pe lângă Mijlocitorul însuși și că cea mai în măsură să ne facă acest serviciu de iubire este Maria, dumnezeiasca sa Mamă; **prin Maria a venit Isus la noi, prin Ea trebuie să mergem și noi la El.** Dacă ne temem să mergem direct la Isus, fie datorită măreției sale infinite, fie din cauza micimii sau a păcatelor noastre, să implorăm cu îndrăzneală ajutorul și mijlocirea Mariei, Mama noastră. Ea este bună, este tandră; nimic în ea nu e sever, nimic respingător, nimic prea sublim, nimic prea strălucitor. Ea nu este soarele, care, cu razele sale strălucitoare, ne-ar putea orbi slăbiciunea; în schimb, este „frumoasă ca luna, curată ca soarele” (Cântarea Cântărilor 6, 9), care primește lumina soarelui și o domolește pentru ca noi să o putem suporta.

(Prelucrare după *Tratatul despre adevărata evlavie către Sfânta Fecioară Maria*, al Sfântului Maria Grignon de Montfort)